

p. 2. disp. ult. cap. 1. Muniella de Incarn. disp. 13. sect. 9. Aldrete de Incarn. controv. 12. disp. 69. sect. 1. Rhodès tract. 7. disp. 3. q. 2. sect. 3. S. 1. Peñafiel tom. 4. disp. 13. sect. 7. Aranda de Incarn. lib. 5. disp. 3. sect. 4. S. 1. Lugo de Incarn. disp. 21. sect. 1.

51. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 14. art. 3. q. 2. Alenf. 3. p. q. 13. memb. 7. & seqq. Gabriel in 3. dist. 14. q. 1. & 2. Bonæpei tom. 3. disp. 10. dub. 4. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 6. sect. 5. Estius in 3. dist. 14. S. 1. & seqq. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 7. q. 4. Baudun. tract. 1. q. 9. art. 1. & 2. Malletus tom. 2. pag. 7. & seqq. Bassæus verb. scientia Christi Domini, num. 6. & seqq.

52. Quæstio 5. An Christus Dominus cognoscat in Verbo omnes creaturas posibles? De quò, hic q. 2. 3. & 4.

53. Quæstio 6. An Christus Dominus fuerit beatus ab instanti conceptionis? De quò, hic q. 1.

54. Quæstio 7. An scientia beata Christi Domini sit eiusdem speciei cum scientiâ hominum beatorum? De quò, hic q. 3. & 4.

55. Quæstio 8. An scientia Christi Domini sit eiusdem speciei cum scientiâ beatâ Angelorum? De quò, hic q. 3. & 4.

56. Quæstio 9. An Christus D. omnia sciat, quæ Deus scit? De quò, hic q. 2.

57. Quæstio 10. An Christus D. sit Omnipotens, & in quo stet eius ratio formalis constitutiva? De quò, tom. 1. dist. 7. q. 6.

58. Quæstio 11. An, & à quo desumatur inæqualitas visionis beatæ? De quò, tom. 5. p. 2. dist. 49. q. 2.

59. Quæstio 12. An in Deo omnes creaturas posibles valeant beati intueri? De quò, tom. 5. p. 2. dist. 49. q. 4.

60. Quæstio 13. An Christus D. visione, seu scientiâ beatâ comprehendat Deum? De quò, tom. 5. p. 2. dist. 49. q. 5.

61. Quæstio 14. An quilibet beatus valeat comprehendere Deum? De quò, tom. 5. p. 2. dist. 49. q. 5.

62. Quæstio 15. An sit possibilis species impressa Trinitatis? De quò, tom. 1. dist. 3. q. 8.

63. Quæstio 16. An Anima Christi Domini possit videre essentiam divinam sine attributis, aut unam personam sine aliâ? De quò, tom. 1. dist. 1. q. 10.

64. Quæstio 17. An Animæ Christi Domini possit Deus virtutem creativam communicare? De quò, tom. 1. dist. 30. q. 1.

DE DEFECTIBUS, QUOS CHRISTUS Dominus unâ cum naturâ humanâ assumpsit, & aliquos non accepit.

DISTINCTIONIS DECIMÆ QUINTÆ SYNOPSIS.

Sustinuit nostræ Christus discrimina vitæ,

Quæ sibi pro nobis congrua visa pati.

Sic incipit: *Illud quoque.*

Sic terminat: *Se non scandalizari.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de plenitudine scientiæ Christi Domini ex parte humanitatis; sed in præsentî determinat de ipsius passibilitatis defectu: igitur rectâ alternis connexionem pollent.

2. Consequentia probatur: Prius est, humanitatem Christi Domini donis ac perfectionibus decorare, quàm de defectibus ab ipso unâ cum humanâ naturâ assumptis differere, eò quòd bona malis semper præferenda sint; sed Magister in superioribus distinctionibus de gratiâ, & scientiæ plenitudine, aliisque perfectionibus naturam humanam à Verbo divino assumptam decorantibus egit: ergo dum in præsentî de defectibus unâ cum ipsâ naturâ acceptis differuit, haud dubiè concinnum scribendi ordinem tenet.

3. Dividitur præfens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ assignat Magister defectus, quos Verbum divinum unâ cum humanâ naturâ assumpsit. In secundâ verò statuit, defectus Verbum non assumpsisse divinum, necessitate coactâ, sed ultroneâ voluntate. In tertiâ autem, & ultimâ distinctionis parte, lubrica quorundam hæreticorum explodit errata.

4. PRO PRIMÆ igitur partis diligenti investigatione, primum præfigitur pronunciatum: *Verbum divinum veram hominis naturam, tam quòd corpus, quàm animam passibilem assumpsit, omnesque defectus, quos ipsum*

ipsum suscipere decuit, & saluti nostræ expedivit. Ante cuius probationem præmittit Magister, ipsum Verbum divinum, non solum veram animam passibilem, sed & carnem veram mortalem, passibilemque assumpsisse.

5. Probat iam primò Magister primam asserti partem, nempe, Verbum divinum veram animam passibilem, veramque carnem mortalem assumpsisse. Si enim Verbum divinum verum non suscepisset corpus passibile, & mortale, veros ac proprios illius non assumpsisset defectus, famem quippe, sitim, & alios huiusmodi; sed Verbum divinum verè suscepit famem, sitim, aliosque proprios naturæ humanæ defectus: ergo quia verum ac proprium corpus passibile, & mortale divinum Verbum assumpsit.

6. Secundò de animæ passibilitate similiter probat Magister: Anima Christi Domini verè tristicià, timore, dolore, aliisque afficiebatur defectibus, eò quòd omnis sensus animæ sit, & caro quicquam sentiat, sed solum anima utens corpore veluti instrumentis; sed anima Christi Domini non posset his affici defectibus, si Verbum divinum veram animam passibilem non assumpsisset: ergo.

7. Tertio ex Augustino super Genes. lib. 14. cap. 24. id ipsum confirmat Magister: *Sicut ergò anima, quòd foris est, per corpus tanquam per instrumentum videt, vel audit; ita etiam per corpus quadam sentit mala, quæ sine corpore non sentiret, ut famem, & sitim, & huiusmodi; sed præfatas pœnalitates non posset anima Christi Domini sentire, si Verbum divinum animam verè passibilem, & corpus mortale non suscepisset: ergo.*

8. Secundam pariter theorematis suadet partem Magister, videlicet, Verbum divinum non omnes naturæ humanæ assumpsisse defectus, sed eos præcisè, quos ipsum suscipere decuit, & saluti nostræ consulere videntur. Primò ex eodem Augustino in litterà dicente: *Suscipit autem Christus sicut veram naturam hominis, ita & veros defectus hominis; sed non omnes: ergo* quavis Verbum divinum veros hominis assumpserit defectus, sicut veram hominis naturam, non tamen omnes.

9. Secundò, iterum cum Augustino sic in aliam pergit probationem Magister: *Assumpsit enim defectus pœna, sed non culpæ, nec tamen omnes defectus pœne, sed eos omnes, quos homini eum assumere expediebat, & suæ dignitati non derogabat: ergo* etsi defectus pœnæ, & non culpæ assumpserit Verbum divinum, non tamen omnes, sed eos solum, quos ipsum assumere decuit, & eius dignitati, nostræque saluti expedivit.

10. Tertio tandem, ampliùs reddit Augustinus ita in conclusionis tutamen: *Suscipit enim nostram vetustatem, ut suam nobis infunderet novitatem. Simplam ille accepit vetustatem, idest pœnæ, ut nostram duplam consumeret, idest, pœnæ & culpæ: ergo* quia Verbum divinum nostròs assumpsit defectus, etsi non omnes, sed quos ipsum suscipere decuit, & ad eius dignitatem, nostramque salutem conferre videntur; cum nostram duplam consumpserit vetustatem per suam simplam ab eò acceptam.

11. Sed oppones primò: Si vetustas Christi Domini nostram consumpserit vetustatem, deberet esse potentior fortiorque nostrà; sed ex eo quòd Christi Domini vetustas sit simpla, & non dupla, non est potentior fortiorque nostrà: ergo suà vetustate nostram non potuit consumere vetustatem. Minor probatur: Vetustas nostra est dupla, pœnæ quippe, & culpæ; vetustas verò Christi Domini simpla, pœnæ scilicet, & non culpæ; sed dum vetustas nostra est dupla, & Christi Domini simpla, hæc non est potentior fortiorque nostrà: ergo quia nostram sua nequit consumere vetustatem; imò, ut Augustini autoritas suam sortiretur effectum, deberet vetustas Christi Domini esse dupla respectu nostræ, & non nostra dupla respectu suæ.

12. Respondetur ex Magistri doctrinà negando Minorem. Ad probationem nego iterum Minorem, & Consequentiam. Ut enim vetustas Christi Domini nostram consumat vetustatem, non opus est, quòd sit dupla, sed sufficit, quòd etsi sit simpla, unà cum gratiâ ipsi exhibitâ non ad mensuram, excedat nostram duplam vetustatem, illamque consumat. Ideòque, cum gratia Christi Domini fuerit summa, perfectè nobis meruit liberationem à pœnâ, & culpâ, sive consumpsit in nobis duplam vetustatem pœnæ, & culpæ.

13. Oppones secundo in litterà Divum Leonem Papam in Epist. 10. ad Hebr. dicentem: *Dominus noster in se suscepit omnia infirmitatis nostræ, præter peccatum: ergo* quia, excepto peccato, Verbum divinum omnes pœnæ naturæ humanæ assumpsit defectus: ergo Magistri pronunciatum profectò abiit in vanum.

14. Respondet Magister, prædictam autoritatem esse exponendam de omnibus illis defectibus, quos eum sumere pro nobis oportuit, nec dedecuit; aliter si omnes assumpsisset defectus, falsam esse autoritatem probaretur, Divusque Leo perperam alloqueretur. Et quidem; cum ignorantia invincibilis quandòque sit pœna, seu defectus naturæ humanæ, & non culpa, & tamen eam divinum non assumpsit Verbum: ergo quia tantum accepit eos pœnæ defectus,

quos ipsi pro generis humani salute congruebat assumere, & dignitatem suam decebat.

15. Hanc solutionem aliis exemplaribus confirmat Magister in litterâ. Primò; quia non assumpsit difficultatem benè operandi, quæ ad nostram miseriam, defectumque maximè spectat. Secundò; quia non omnes corporis assumpsit defectus, ut plura ægritudinis genera, corporisque vitia, quibus humana succumbit natura. Tertiò; quia non omnes pœnales animæ assumpsit defectus, qui ipsi conveniunt: ergo quia non omnes nostræ infirmitatis, præter peccatum, suscepit defectus; sed quos ei assumere conveniebat, nobisque expediebat.

16. Posthac detegit Magister in litterâ finem, ob quem Verbum divinum nostros assumpsit defectus, quippè, vel ad ostensionem veræ humanæ naturæ, ut timorem, dolorem, tristitiam, & alios huiusmodi. Vel ad impletionem operis redemptionis humanæ, ad quod venerat, ut passibilitatem, & mortalitatem corporis. Vel ad erectionem nostræ spei in gloriam immortalitatis, ut mortem corporis: ergo non omnes pœnalitates defectusque corporis, & animæ assumpsit Verbum divinum, sed eos solum, quos expediebat suscipere.

17. Sed oppones: Si Verbum divinum verè nostros assumpsisset defectus, maximè ut veritatem suæ humanitatis ostenderet; sed hi defectus non conferunt ad veræ humanitatis ostensionem: ergo quia Verbum divinum nostros non assumpsit defectus. Minor probatur: Christus Dominus post eius sanctissimam resurrectionem veram humanitatem ostendit; sed defectus pœnalitatesque corporis Apostolis non patefecit: ergo quia huiusmodi defectus nihil conferunt ad veræ humanitatis ostensionem.

18. Respondetur ex Magistro negando Minorem. Ad probationem nego consequentiam. Nam aliud est ostendere veritatem humanæ naturæ absolutè; & aliud eam ostendere secundum statum. Licet enim ad ostensionem veritatis humanæ naturæ absolutè, non conferat, defectus ac pœnalitates corporis detegere, ut claret in ostensione veræ humanitatis Christi Domini post resurrectionem suam; nihilominus ad eam ostendendam secundum statum, maximè confert. Hos etenim corporis assumpsit defectus Verbum, ut veritatem humanæ substantiæ secundum statum corruptionis ostenderet Christus, qui in similitudinem hominum est factus, & voluit se nobis in his conformare defectibus. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficient.

19. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis sedulo examine,

secun-

secundum proponitur pronunciatum: *Christus Dominus nostros non assumpsit defectus coactâ necessitate, sed suæ miserationis ultroneâ voluntate.* Quod breviter unâ, aut aliâ suadet ratione Magister.

20. Primò: Quia etsi veros Christus Dominus defectus habuerit, sicut & nos habemus; non tamen eadem ex causâ; quia ille evitabiliter, spontaneâque voluntate eos assumpsit; nos verò inevitabiliter, & coactione quadâm, eò quòd talibus ex necessitate succumbamus defectibus: igitur Christus Dominus non coactus necessitudine, sed ultroneus, & suâ miseratione motus nostras infirmitates suscepit.

21. Secundò: Nos enim ex sordidâ originalis peccati labe hos contrahimus defectus à quibus declinare non possumus; sed Christus Dominus nec huiusmodi peccatum contraxit, nec actuale mortale, nec veniale, nec quicquam aliud commisit peccatum: ergo dum infirmitates nostras assumpsit, non coactè, sed omninò spontè suscepit; atque adeò ex debito suæ conditionis ipsos habere non debuit.

22. Tertiò: Quemadmodum Christus Dominus veram suscepit carnem; sic ex solâ miserationis voluntate de nostro in se transtulit veram infirmitatem; sed ira veram assumpsit carnem, quòd sine omnipotuerit accipere infirmitate: ergo & ita nostros assumpsit defectus, quòd non necessitate impulsus, sed libens lubensque acceperit.

23. Sed dices: Quod à naturali origine suâ inest subiecto, id reverà per naturam convenit ipsi, sed huiusmodi defectus insunt humanitati Christi Domini à suâ origine primâ: ergo ipsi per naturam conveniunt; sed ex eo quòd sic humanitati Christi Domini defectus conveniant, non eos ultroneâ voluntate, sed coactâ necessitate suscepit: ergo.

24. Respondetur negando minorem, & consequentiam. Nam hi defectus seu pœnalitates solum reperiuntur in nobis vi propagationis naturæ, & libidinis vitio: At, cum Christus Dominus non sic suum habuerit ortum, nec secundum propagationem legis naturæ, nec secundum libidinis vitium, sed solum Spiritus Sancti operante virtute, nequeunt humanitati Christi Domini à suâ origine primâ inesse defectus; ac proinde, dum eos assumpsit, non necessitate impulsus, sed miseratione suâ agitatus, libentius suscepit. Et hæc de secundâ distinctionis parte sufficient.

25. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis plenâ dilucidatione, tertium adducitur pronunciatum: *Alienum prorsus à veritate, & hereticum censetur asserere, Christum Dominum passionis suæ tempore verum in carne dolorem, veramque in animâ tristitiam non sensisse;*

Q2

sed

sed ipsum secundum carnem impassibilem fuisse. Huius affecti orthodoxam veritatem variis Patrum ac sacrae paginae testimoniis ostendit Magister in littera.

26. Primò ex Isaiâ cap. 53. dicente: *Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit*; sed verè Christus Dominus languores nostros non tulisset, nec dolores nostros ipse portasset, si passionis suae tempore verum in carne dolorem, veramque in animam tristitiam non sensisset: ergo tempore passionis Christum Dominum impassibilem secundum carnem astruere, alienum prorsus à veritate meritò autumari debet.

27. Secundò ex sacris Evangelicis Matthæi cap. 26. & Marci, cap. 14. ita scribentibus: *Tristis est anima mea usque ad mortem. Cepit Iesus pavere, & tædere*; sed ex eo quòd anima Christi Domini fuerit tristis usque ad mortem, cœperitque pavere, & tædere, verè tristitiam in animâ, & dolorem in corpore sensit: ergo.

28. Tertio, Regio ex Psal. 87. sic de Christo Domino vaticinante: *Repleta est malis anima mea*, five tristitiâ, timore, aliisque affectibus animæ consonis; sed hoc non per quandam similitudinem, sed verè, & propriè de anima Christi Domini fuit à Prophetâ prolatum, ut concorditer omnes Patres sentiunt: ergo.

29. Quartò ex Augustino in litterâ his exponente verbis Prophetæ vaticinium: *Non vitis, & peccatis, sed humanis malis, id est, doloribus repleta fuit anima Christi, quibus ipsa comparatur carni*: ergo si non vitis, & peccatis, sed humanis malis, doloribus quippè, anima Christi Domini fuit repleta, quibus ipsa comparatur carni, nulli erit dubium, Christum Dominum in animâ, & carne veros sensitse dolores.

30. Quintò ex Divo Ambrosio lib. 2. de fide, cap. 3. assumptum pro dignitate firmante. Sic affatur: *Scriptum est: Pater, si possibile est, transeat à me calix iste. Timet ergo Christus, & dum Petrus non timet, Christus timet. Petrus dixit: Animam meam pono pro te: Christus dixit: Anima mea turbatur. Utrumque verum est, & rationis plenum. quòd & ille qui est inferior non timet; & ille qui superior est, gerit timentis affectum. Ergo si Christus timet, & anima eius turbatur, geritque timentis affectum, verum est, & rationis plenum, ipsum verè ac propriè dolores, pœnalitatesque sensitse.*

31. Sextò, ulteriùs uberiùsque se, & thesis scopum sic expedit Ambrosius eodem in capite: *Ut homo turbatur Christus, ut homo flet, ut homo crucifigitur, per naturam hominis & radiavit, & resurrexit. Non turbatur eius virtus, non turbatur eius divinitas, sed turbatur anima secundum*

huma.

humana fragilitatis assumptionem. Nam qui suscepit animam, suscepit etiam animæ passionem. Ergo si Christus Dominus, ut homo turbatur, flet, crucifigitur, tædet, & resurgit, eò quòd suscipiendo animam; suscepit etiam animæ passionem, haud dubiè nobis compatitur, nobis tristatur, nobisque dolet, ut verum cum nobis dolorem in corpore, & tristitiam in animâ sentiat.

32. Septimò tandem Hieronymus in explan. fidei ad Damasum, totum his verbis absolvit pensum: *Nos ita dicimus hominem passibilem à Dei Filio susceptum, ut deitas impassibilis permaneret. Passus est enim Filius Dei non putativè, sed verè omnia, quæ de illo Scriptura testatur, sed secundum illud pati poterat, scilicet, secundum substantiam assumptam*: ergo cum verè Christus Dominus passibilem assumpserit hominem, in eoque defectus, & affectus nostræ infirmitatis suscepit, rectè colligitur, non solum verè dolores sensitse, verum & eos non necessitudinis conditione, sed liberà voluntate accepisse.

33. Sed oppones primò disertissimos Ecclesiæ Doctores Augustinum & Hieronymum, qui è regione sensitse videntur. Sic scribit Augustinus super verba illa Psalmi 21. *Clamabo, & non exaudies, &c. Quomodo hoc dicit, qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore eius? Sed infirmitatem nostram representans pro suis infirmis qui timent mori, hac dixit. Vox illorum erat, non capitis. Similiter Hieronymus Comment. 26. in Matthæum, ait: *Erubescant qui putant Salvatorem timuisse mortem, & passionis pavore dixisse: Transeat à me calix iste. Ergo quemadmodum Christus Dominus peccatum non fecit, neque inventus est dolus in ore eius; ita nec timuit, nec doluit, nec pavit, nec tristatus extitit.**

34. Respondet Magister in litterâ, præfatos Ecclesiæ Doctores non intendisse abstergere à Christo Domino verum dolorem, tristitiam, aut timorem, aliosque humanæ naturæ defectus, cum ipsos iteratis in locis humanitati assumptæ à Verbo divino adscribant; sed solum eos non sic sustinuisse, sicut nos ferimus. Primò; quia in Christo Domino non usum expeditum eliminabant rationis, nec eum à rectitudine contemplationeque divinâ declinabant, sicut in nobis; quare in Christo Domino *propassiones*, in nobis verò *passiones* appellantur. Secundò; quia in Christo illorum causa non est peccatum, sed nostræ infirmitatis summa pietas, & miseratio officiosa; secus in nobis, cum horum defectum peccatum sit causa. Tertio; quia nos necessitate compulsi, & ægerrimè eos sustinemus; Christus verò lubenter, & liberà facultate illos evertendi.

Oppo.

35. Oppones secundò pro distinctionis calce Divum Hilarium lib. 10. de Trinit. cap. 1. refusè ac prolixè dicentem : *Si ictus, & vulnera in Christum Dominum incidisse, ut passionis dolorem non incuterent, sed quemadmodum telum aliquod aquam perforat, vel ignem compugit, vel acra vulnerat; ita quidem his omnibus abundavit passionibus, &c.* ergo quia Christus Dominus nec veros ac proprios assumpsit defectus; sed solum quandam eorum similitudinem; nec in animà, aut corpore verè sensit dolores.

36. Respondet Magister, Divum Hilarium non diffiteri hinc in Christo Domino verum dolorem, verum timorem, veramque tristitiam; sed solum docere intendisse, affectus illos Christum Dominum non sustinuisse, sicut nos, ob rationes appositas pro superioris instantiæ sedulâ, & formali solutione. Alia in textus litterâ poterit lector studiosè lustrare. Et hæc de tertiâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.

QUÆSTIONES.

37. **Q**UÆSTIO 1. An in Christo Domino fuerit vera tristitia, timor, dolor, aliæque animi passiones? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 15. art. 5. Cayetanus 3. p. q. 40. art. 7. Canus lib. 12. cap. 4. Camerarius tom. 3. q. 15. art. 5. & seqq. Nicolai in 3. dist. 15. q. 3. art. 4. & 6.

38. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 15. q. 1. Mastrius tom. 3. disp. 5. q. 6. art. 1. & 2. Gallus in 3. dist. 15. art. 1. cap. 1. & seqq. Delgadillo 2. p. cap. 12. difficult. 3. dub. 6. Rada 3. p. controv. 10. art. 2. Poncius in Comment. in 3. dist. 15. num. 95. & seqq. Felix de Incarn. cap. 20. difficult. 5. dub. 1. & 2. Cavellus in Schol. in 3. dist. 15. q. 1. Aquila in 3. dist. 15. q. 1. & seqq.

39. Ex Scholâ Eximiâ Suarez 3. p. q. 15. sect. 5. Vazquez 3. p. disp. 62. cap. 1. & seqq. Aranda lib. 5. disp. 2. §. 2. sect. 5. Lugo disp. 22. sect. 2. Bernal disp. 41. sect. 2. Mart. Perez disp. 28. sect. 4. Peñafiel tom. 4. disp. 14. sect. 9. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 15. q. 2. & seqq. Alensis 3. p. q. 5. memb. 2. art. 2. Caspens. tom. 2. tract. 20. disp. 8. sect. 2.

40. Quæstio 2. An Verbum divinum potuit assumere naturam humanam peccatricem? De quò, *hic dist. 3. q. 17.*

41. Quæstio 3. An in humanitate Christi Domini fuerit fomes, sive concupiscentia peccati? De quò, *hic dist. 3. q. 17.*

42. Quæstio 4. An Christus Dominus assumpsit, vel assumere potuerit defectum culpæ? De quò, *hic dist. 3. q. 17.*

Quæ-

43. Quæstio 5. An humanitas Christi Domini fuerit capax ignorantia, aut erroris? De quò, *hic dist. 3. q. 17.*

44. Quæstio 6. An in Christo Domino fuerit proxima peccandi potentia? De quò, *hic dist. 12. q. 1. & 2.*

45. Quæstio 7. An Adamus fuerit conditus in gratiâ sanctificante? De quò, *tom. 2. dist. 17. q. 1.*

46. Quæstio 8. An Adamo non peccante Verbum veniret in carne passibili, aut impassibili determinatè? De quò, *tom. 1. dist. 38. q. 3.*

47. Quæstio 9. An Verbum divinum assumpsit verum corpus humanum, non phantasticum, aut cœleste? De quò, *hic dist. 2. q. 9.*

48. Quæstio 10. An Christus Dominus non voluntate, sed necessitate accepit tristitiam? De quò, *hic q. 1.*

39. Quæstio 11. An Christus Dominus assumpserit omnes defectus præter peccatum? De quò, *hic q. 1.*

DE MODO, QUO DEFECTUS SUPRA expositi, fuerunt in Christo Domino.

DISTINCTIONIS DECIMÆ-SEXTÆ SYNOPSIS.

*Sint tua Christe neci quavis obnoxia membra,
Hæc tamen invitus non capis, imò libens.*

Sic incipit : *Hic oritur questio.*

Sic terminat : *Quadam mala via,*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister, de Christi Domini patientis passibilitate; sed in præsentu determinat de ipsius patiendi moriendique necessitate: ergo quia à recto connexionis hæ non defectum distinctiones tramite.

2. Consequentia probatur: Prius est statuere Christi Domini patientis passibilitatem, quàm de illius patiendi moriendique necessitate differere, eò quòd necessitas patiendi ac moriendi necessariò præsupponat patientis passibilitatem: ergo satis appositè procedit Magister, dum de patiendi ac moriendi Christi Domini necessi-

tate